

Arrest

nr. 163 530 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Lahore. Op 7 december 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u sinds 2002 lid was van de politieke partij PML-N en dat u ook lokaal actief was voor de partij. Daarnaast was u ook actief in de sjiitische gemeenschap. Omwille van uw politieke en religieuze profiel kreeg u problemen met Chaudry Shafqat, de toenmalige SSP (Senior Superintendent of Police) van Lahore, en aanhanger van Jamaat-e-Islami en andere anti-sjiitische groepen. In 2004 belandde u een eerste keer in de gevangenis nadat u valselijk was beschuldigd van ontvoering van de zoon van Sheikh Afthad Ahmed, een soenniet en medestander van de rivaliserende politieke partij PML-Q. Na drie of vier

maanden kwam u vrij op borg. In maart 2005 werd u door een rechtbank vrijgesproken van deze beschuldiging. Nadien werd u voortdurend opgepakt door de politie op basis van valse beschuldigingen. U werd telkens vrijgekocht door uw familie. In 2007 diende u twee keer voor de rechtbank te verschijnen op beschuldiging van illegaal wapenbezit. U werd telkens vrijgesproken bij gebrek aan bewijs. In 2010 werden er twee FIR's (First Information Report) tegen u ingediend door Sheikh Afthad Ahmed. U werd tweemaal voor korte tijd opgesloten door de politie. U werd met de dood bedreigd door uw vijanden. Daarop besloot u uw land te verlaten. U zou in oktober 2010 zijn aangekomen in België maar u diende pas in december 2011 een eerste asielaanvraag in. Op 18 oktober 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte immers geen geloof aan uw verklaringen en de beweerdde reden voor het verlaten van Pakistan. U legde bovendien valse stukken voor om uw beweerdde relaas te staven. U ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS. Op 15 november 2013 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U trok hierop naar de Raad van State (RvS) en op 12 juni 2014 werd uw beroep verworpen.

Op 26 juni 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 4 augustus 2014 nam de DVZ een weigeringsbeslissing omdat u niet was opgedaagd op het voorziene gehoor.

Op 18 augustus 2014 diende u een derde asielaanvraag in. U bleef bij uw voorgaande verklaringen. U zei dat u nog steeds wordt gezocht in Pakistan omdat er nog onderzoeken zouden lopen naar aanleiding van verschillende valse beschuldigingen die door politieke tegenstanders tegen u werden ingediend. In dit verband legde u twee FIR's voor uit 2004 en 2007 waarbij u respectievelijk zou zijn beschuldigd van verboden wapenbezit en van het uiten van doodsb bedreigingen. Uw vader zou in oktober 2013 voor korte tijd in hechtenis zijn genomen toen de politie u kwam zoeken. Verder verwees u naar de slechter wordende veiligheidssituatie voor de sjiitische minderheid in Pakistan. In dit verband legde u verschillende internetartikels voor die volgens uw verklaringen aantonen dat sjiieten meer en meer geïsoleerd worden. Het CGVS nam op 26 september 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag. Hiertegen hebt u geen beroep ingediend.

Op 21 oktober 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U herhaalt dat u problemen heeft gekend met politieke en religieuze tegenstanders. Uw vader werd in september door de politie gearresteerd en is sindsdien vermist. U denkt dat hij werd meegenomen omdat hij een sjiit is. Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een brief van een persoon van het "National Peace Committee for Interfaith Harmony" die u kent en die getuigt dat u politieke en religieuze activiteiten had en daardoor in de periode 2004-2010 problemen kende met tegenstanders van uw religie, alsook een mail die u stuurde naar het UNHCR en Amnesty International met de vraag om te helpen in de zoektocht naar uw verdwenen vader. Het CGVS nam op 21 november 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag omwille van het gesolliciteerde karakter van de door u neergelegde documenten. Hiertegen heeft u geen beroep ingediend.

Op 18 december 2014 diende u een vijfde asielaanvraag in. Op 13 februari 2015 nam de DVZ een weigeringsbeslissing omdat u niet was opgedaagd op het voorziene gehoor.

Op 16 maart 2015 diende u een zesde asielaanvraag in. Het CGVS nam deze in overweging op 27 maart 2015. U verklaarde dat uw vader in december 2014 om het leven kwam als gevolg van marteling door de politie. Daarnaast geeft u aan psychologische problemen te hebben sinds 2012. U bent hiervoor in behandeling. Verder verklaarde u dat u een vrees hebt voor terugkeer naar aanleiding van wat er met twee andere Pakistanen gebeurd is bij hun repatriëring, namelijk een slechte behandeling door de Pakistaanse autoriteiten. Ter staving van uw zesde asielaanvraag legde u volgende documenten neer : psychologische attesten, een bundel van uw advocaat en algemene artikelen over de situatie in Pakistan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA),

waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een eigen paspoort en dat u met dat paspoort een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U ontkent deze informatie echter. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de smokkelaar voor u een valse verblijfsvergunning had geregeld voor België. Wanneer u tijdens uw huidige asielaanvraag gevraagd werd of u ooit een visum hebt gehad voor het Verenigd Koninkrijk antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer u geconfronteerd werd met een kopie van uw paspoort en de bevinding dat u op 24 maart 2011 een visum hebt aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk stelde u dat u uw vingerafdrukken gegeven hebt in Pakistan en dat de smokkelaar voor u een visum regelde. U zou echter niet weten voor welk land dit visum was (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Het is niet geloofwaardig dat u niet zou geweten hebben dat u een visum voor het Verenigd Koninkrijk had. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het visum werd aangevraagd op 24 maart 2011 terwijl u verklaarde dat u sinds oktober 2010 in België bent en dat u uw vingerafdrukken hebt gegeven in Pakistan. U tracht niet alleen belangrijke informatie voor de Belgische asielinstanties achter te houden, daarnaast geeft u ook geen zicht op wanneer u Pakistan hebt verlaten. Vast staat dat uw paspoort werd uitgegeven op 2 februari 2011 in Pakistan en dat u korte tijd later een visum bekam voor het Verenigd Koninkrijk. Hierdoor rijst het vermoeden dat u naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd alvorens naar België te reizen. De vaststelling dat u in het VK geen asiel hebt aangevraagd, waarbij het CGVS sterk vermoed dat u daar geweest bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging in Pakistan werd nog verder ondermijnd door het feit dat u een laattijdige asielaanvraag indiende.

Hoewel u reeds in oktober 2010 Pakistan zou hebben verlaten (of maart 2011, afgaande op de informatie van het UKBA), wachtte u tot december 2011 om asiel aan te vragen, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met uw bewering dat u in Pakistan een gegronde en ernstige vrees voor vervolging zou kennen. Dat u nog steeds nalaat om het CGVS een duidelijk zich te geven op het ogenblik en de manier waarop u Pakistan zou hebben verlaten, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw psychische problemen dient te worden opgemerkt dat u deze tijdens uw vorige asielaanvragen nooit hebt vermeld. Nochtans verklaarde u bij uw zesde asielaanvraag voor het CGVS dat u sinds 2012 naar dokters gaat voor uw psychische problemen. Er mag van een asielzoeker worden verwacht dat indien hij ernstige psychische problemen heeft en deze samenhangen met zijn asielaanvraag, dat deze onmiddellijk worden vermeld.

De vaststelling dat u dit eerder nooit deed ondermijnt op zich de ernst van deze problemen én vooral dan het voorgehouden verband met uw beweerde asielrelaas. Immers dient te worden opgemerkt dat de oorzaak van uw psychische problemen niet kan worden vastgesteld en dus de band tussen deze problemen en uw beweerde asielrelaas niet is bewezen. U zegt dat deze problemen een gevolg zijn van de arrestaties in Pakistan, maar uw relaas, de reden van uw vertrek uit Pakistan in 2010 of 2011, werd door het CGVS op omstandige wijze weerlegd en ongeloofwaardig bevonden. U legde bovendien valse stukken neer ter staving van uw beweerd relaas waaruit blijkt dat u op intentionele wijze trachtte het CGVS te misleiden. U blijft ondanks dit toch vasthouden aan dat relaas en probeert er zelfs uw huidige psychologische problemen aan te koppelen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de dood van uw vader dient ten eerste te worden opgemerkt dat u hierover geen enkel begin van bewijs neerlegt. Zelf verklaarde u dat u enkel uw 62-jarige moeder hebt en dat u niet weet hoe u bewijzen kunt krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Deze verklaring is onafdoende. Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u dat u een broer en een zus hebt. Het is niet geloofwaardig dat u op niemand beroep zou kunnen doen om op zijn minst een overlijdensakte te bekomen. Wel legde u bij uw eerdere asielaanvraag e-mails neer die u verstuurde naar het UNHCR en Amnesty International over de verdwijning van uw vader. Deze hebt u echter zelf opgesteld en hebben bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde. De ongeloofwaardigheid van de dood van uw vader wordt verder versterkt door uw tegenstrijdige verklaringen. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader overleed in **december** 2014 (zie verklaring DVZ punt 12). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS dezelfde vraag werd gesteld antwoordde u dan weer dat uw vader overleed in **oktober** 2014 (zie gehoorverslag CGVSp. 2). Daar u verklaarde dat de dood van uw vader een traumatische ervaring was, mag van u worden verwacht dat u zich op zijn minst de maand waarin uw vader overleden is herinnert.

Een ander nieuw element dat u aanhaalt in uw zesde asielprocedure is de gedwongen terugkeer van twee landgenoten en wat er met hen gebeurde bij aankomst in Pakistan. Ter staving legde u twee FIR's en twee verklaringen van de betrokkenen neer. Er dient echter te worden opgemerkt dat de terugkeer van deze twee personen los staat van uw asielrelaas. Deze documenten vormen geen bewijs dat u bij terugkeer naar Pakistan problemen zou ondervinden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt

bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit die beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden.

Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Het CGVS merkt hierbij nog op, zoals hierboven reeds aangegeven, dat u Pakistan zeer waarschijnlijk verliet met een eigen paspoort en een visum voor het VK en dus niet op illegale wijze het land verliet.

Ten slotte herhaalde u in uw huidige asielaanvraag het feit dat u behoort tot de sjiitische minderheid in Pakistan. Wat betreft het mogelijke risico op vervolging omwille van uw lidmaatschap van de sjiitische gemeenschap van Pakistan, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat indien deze gemeenschap inderdaad gevisieerd wordt door extremistische soennitische moslims, het voorkomen van dergelijke aanslagen eerder uitzonderlijk is. Het louter behoren tot de sjiitische gemeenschap op zich is bijgevolg onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen. Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd

tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande beslissing in positieve zin om te buigen. De psychologische attesten zeggen louter iets over uw huidige psychische toestand. De oorzaak hiervan kan niet worden afgeleid uit de attesten. De overige door u neergelegde documenten hebben geen betrekking op uw persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.3 A van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat

hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In 's Raads arrest nummer 122 753 van 18 april 2014, dat kracht van gewijsde heeft, werd geoordeeld dat geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers asielrelaas. In het kader van onderhavige, zesde asielaanvraag verklaarde verzoeker dat zijn vader in december 2014 om het leven kwam als gevolg van marteling door de politie. Daarnaast geeft hij aan psychologische problemen te hebben sinds 2012 en hiervoor in behandeling te zijn. Verder verklaarde verzoeker dat hij een vrees heeft voor terugkeer naar aanleiding van wat er met twee andere Pakistanen gebeurd is bij hun repatriëring, namelijk een slechte behandeling door de Pakistaanse autoriteiten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dan ook terecht het volgende:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een eigen paspoort en dat u met dat paspoort een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U ontkent deze informatie echter. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de smokkelaar voor u een valse verblijfsvergunning had geregeld voor België. Wanneer u tijdens uw huidige asielaanvraag gevraagd werd of u ooit een visum hebt gehad voor het Verenigd Koninkrijk antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer u geconfronteerd werd met een kopie van uw paspoort en de bevinding dat u op 24 maart 2011 een visum hebt aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk stelde u dat u uw vingerafdrukken gegeven hebt in Pakistan en dat de smokkelaar voor u een visum regelde. U zou echter niet weten voor welk land dit visum was (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Het is niet geloofwaardig dat u niet zou geweten hebben dat u een visum voor het Verenigd Koninkrijk had. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het visum werd aangevraagd op 24 maart 2011 terwijl u verklaarde dat u sinds oktober 2010 in België bent en dat u uw vingerafdrukken hebt gegeven in Pakistan. U tracht niet alleen belangrijke informatie voor de Belgische asielinstanties achter te houden, daarnaast geeft u ook geen zicht op wanneer u Pakistan hebt verlaten. Vast staat dat uw paspoort werd uitgegeven op 2 februari 2011 in Pakistan en dat u korte tijd later een visum bewoog voor het Verenigd Koninkrijk. Hierdoor rijst het vermoeden dat u naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd alvorens naar België te reizen. De vaststelling dat u in het VK geen asiel hebt aangevraagd, waarbij het CGVS sterk vermoed dat u daar geweest bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging in Pakistan werd nog verder ondermijnd door het feit dat u een laattijdige asielaanvraag indiende.

Hoewel u reeds in oktober 2010 Pakistan zou hebben verlaten (of maart 2011, afgaande op de informatie van het UKBA), wachtte u tot december 2011 om asiel aan te vragen, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met uw bewering dat u in Pakistan een gegronde en ernstige vrees voor vervolging zou kennen. Dat u nog steeds nalaat om het CGVS een duidelijk zich te geven op het ogenblik en de manier waarop u Pakistan zou hebben verlaten, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

(...). Immers dient te worden opgemerkt dat de oorzaak van uw psychische problemen niet kan worden vastgesteld en dus de band tussen deze problemen en uw beweerde asielrelaas niet is bewezen. U zegt dat deze problemen een gevolg zijn van de arrestaties in Pakistan, maar uw relaas, de reden van uw vertrek uit Pakistan in 2010 of 2011, werd door het CGVS op omstandige wijze weerlegd en

ongeloofwaardig bevonden. U legde bovendien valse stukken neer ter staving van uw beweerd relaas waaruit blijkt dat u op intentionele wijze trachtte het CGVS te misleiden. U blijft ondanks dit toch vasthouden aan dat relaas en probeert er zelfs uw huidige psychologische problemen aan te koppelen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de dood van uw vader dient ten eerste te worden opgemerkt dat u hierover geen enkel begin van bewijs neerlegt. Zelf verklaarde u dat u enkel uw 62-jarige moeder hebt en dat u niet weet hoe u bewijzen kunt krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Deze verklaring is onafdoende. Tijdens uw eerste asielpprocedure verklaarde u dat u een broer en een zus hebt. Het is niet geloofwaardig dat u op niemand beroep zou kunnen doen om op zijn minst een overlijdensakte te bekomen. Wel legde u bij uw eerdere asielaanvraag e-mails neer die u verstuurde naar het UNHCR en Amnesty International over de verdwijning van uw vader. Deze hebt u echter zelf opgesteld en hebben bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde. De ongelooftwaardigheid van de dood van uw vader wordt verder versterkt door uw tegenstrijdige verklaringen. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader overleed in **december** 2014 (zie verklaring DVZ punt 12). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS dezelfde vraag werd gesteld antwoordde u dan weer dat uw vader overleed in **oktober** 2014 (zie gehoorverslag CGVSp. 2). Daar u verklaarde dat de dood van uw vader een traumatische ervaring was, mag van u worden verwacht dat u zich op zijn minst de maand waarin uw vader overleden is herinnert.

Een ander nieuw element dat u aanhaalt in uw zesde asielpprocedure is de gedwongen terugkeer van twee landgenoten en wat er met hen gebeurde bij aankomst in Pakistan. Ter staving legde u twee FIR's en twee verklaringen van de betrokkenen neer. Er dient echter te worden opgemerkt dat de terugkeer van deze twee personen los staat van uw asielprelaas. Deze documenten vormen geen bewijs dat u bij terugkeer naar Pakistan problemen zou ondervinden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit die beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden.

Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Het CGVS merkt hierbij nog op, zoals hierboven reeds aangegeven, dat u Pakistan zeer waarschijnlijk verliet met een eigen paspoort en een visum voor het VK en dus niet op illegale wijze het land verliet.

Ten slotte herhaalde u in uw huidige asielaanvraag het feit dat u behoort tot de sjiitische minderheid in Pakistan. Wat betreft het mogelijke risico op vervolging omwille van uw lidmaatschap van de sjiitische

gemeenschap van Pakistan, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat indien deze gemeenschap inderdaad gevisieerd wordt door extremistische soennitische moslims, het voorkomen van dergelijke aanslagen eerder uitzonderlijk is. Het louter behoren tot de sjiiitische gemeenschap op zich is bijgevolg onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen. Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke (...) De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande beslissing in positieve zin om te buigen. De psychologische attesten zeggen louter iets over uw huidige psychische toestand. De oorzaak hiervan kan niet worden afgeleid uit de attesten. De overige door u neergelegde documenten hebben geen betrekking op uw persoon.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier. De Raad neemt ze hier volledig over.

Verzoeker meent over voldoende bewijzen te beschikken dat hij in Pakistan het voorwerp zal uitmaken van een strafonderzoek dat gepaard zal gaan met een vrijheidsberoving van onbepaalde duur, alsook dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in Pakistan op systematische wijze wordt onderworpen aan foltering, dan wel onmenselijke behandelingen. Hij stelt dat hij tijdens de detentie een reëel risico loopt om te worden gefolterd of minstens op onmenselijke wijze te worden behandeld door de politie of gevangenisbewakers (al dan niet in samenwerking met medegevangenen) aangezien men zo geld wil aftroggelen van zijn familie. Tevens zal hij volgens hem voor onbepaalde duur in zeer menonwaardige detentieomstandigheden worden vastgehouden die in het licht van artikel 3 van het EVRM een onmenselijke behandeling uitmaken.

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker vervolgens in hoofdzaak naar hetgeen werd uiteengezet in de bundel van verzoekers raadsman die ter staving van verzoekers zesde asielaanvraag werd neergelegd, waarin wordt gesteld dat hij tot een kwetsbare groep behoort, in Pakistan zal worden opgesloten op basis van de Pakistaanse *Emigration Ordonnance* en vervolgens voor onbepaalde duur zal terechtkomen in menonwaardige detentieomstandigheden en wordt verwezen naar de verklaringen van twee personen die door de Belgische autoriteiten naar Pakistan werden teruggeleid, naar algemene rapporten en zijn medische problemen.

Hierbij gaat verzoeker volledig voorbij aan de correcte en terechte motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

“Er dient echter te worden opgemerkt dat de terugkeer van deze twee personen los staat van uw asielrelaas. Deze documenten vormen geen bewijs dat u bij terugkeer naar Pakistan problemen zou ondervinden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit die beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden.

Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van

personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Het CGVS merkt hierbij nog op, zoals hierboven reeds aangegeven, dat u Pakistan zeer waarschijnlijk verliet met een eigen paspoort en een visum voor het VK en dus niet op illegale wijze het land verliet.”.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten betreft informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verder kan uit de door verzoeker aangehaalde informatie niet blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Bovendien verliest verzoeker uit het oog dat verzoeker wel verklaarde dat hij in Pakistan over een paspoort beschikte en ermee naar België is gereisd (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelfs een visum bekam voor het Verenigd Koninkrijk. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker Pakistan legaal heeft verlaten. Verzoeker weerlegt de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande niet.

De verwijzing naar twee verklaringen van personen die door de Belgische autoriteiten werden teruggestuurd naar Pakistan en naar rapporten betreft geen informatie die betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een legale wijze Pakistan heeft verlaten. Verder kan uit de door verzoeker bijgebrachte informatie niet blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn medische en psychiatrische problemen, dient erop gewezen deze medische problemen geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich met betrekking tot deze problemen dient te wenden tot de geëigende procedure, namelijk deze voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zoverre hij aanvoert dat zijn verklaringen beïnvloed werden door zijn psychiatrische problematiek, dient erop gewezen dat een psychiater, meer nog dan een arts, afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt teneinde de oorzaak/oorzaken van de opgeworpen psychische/psychiatrische klachten te achterhalen. De psychiater doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan hij vermoedens hebben over de oorzaak van de opgeworpen klachten. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de klachten ontstonden. Voorts formuleerde verzoeker enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze, zijn psychiatrische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of en op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker enkel aan dat de informatie waarop verweerder zich baseerde bij zijn beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming, dateert van maart 2015, terwijl de bestreden beslissing dateert van 29 oktober 2015. Verzoeker brengt echter geen enkel stuk of element aan waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie heden onjuist of achterhaald zou zijn. Bijgevolg wordt de motivering in de bestreden beslissing aangaande artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF